

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Rohaľom Il'kivom, PhD., Timravina 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 8/2008 (predtým vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. PK-5 C 785/1999) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 8/2008 (predtým pod sp. zn. PK-5 C 785/1999) porušené boli.

2. [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 4 500 € (slovom štyritisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Pezinok p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Pezinok je p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jej advokáta JUDr. Martina Rohaľa Il'kiva, PhD., Timravina 9, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2018 doručená ústavná s'ťažnosť [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 8/2008 [predtým vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. PK-5 C 785/1999 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“)] a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 667/2014 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. S'ťažovateľka v ústavnej s'ťažnosti uviedla, že *«návrhom zo dňa 08.07.1999 podaným na Okresný súd Pezinok bolo začaté konanie vedené pod sp. zn. 5C 785/99,*

v ktorom sa navrhovateľ voči sťažovateľke ako odporkyni v 1. rade domáhal náhrady škody vo výške 89 127,-SK so 17,6% úrokom z omeškania od 12.09.1997 (ďalej v texte tiež ako „vec“). Uznesením Okresného súdu Pezinok vo veci 5C/785/99 zo dňa 05.09.2002 bolo konanie čiastočne zastavené, nie však voči sťažovateľke. Vec bola presunutá na Okresný súd Bratislava III, pričom rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III zo dňa 25.05.2005 bola začatá rekonštrukcia sp. zn. PK-5C 758/1999. Vec bola z Okresného súdu Bratislava III presunutá naspäť na Okresný súd Pezinok, kde vec dostala pridelenú novú sp. zn. 5C/8/2008. Súd prvej inštancie žalobu rozsudkom z 03.09.2014 zamietol, pričom Krajský súd v Bratislave dňa 29.09.2017 napadnutý rozsudok uznesením pod sp. zn. 3Co/667/2014 zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 11.09.2018 vo veci sp. zn. 5C/8/2008 rozhodol (ďalej v texte tiež ako „rozsudok“). Voči predmetnému rozsudku bolo podané odvolanie, takže aj napriek tomu, že už plynie devätnásť (19) rok od začatia konania, nie je predmetná vec do dnešného dňa ukončená.».

3. Sťažovateľka ďalej v ústavnej sťažnosti konštatovala, že „k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote dochádzalo a naďalej dochádza, keďže súdy ani po 19 rokoch veci právoplatne nerozhodli. Náklady na právne zastúpenie v tomto konaní v dôsledku neefektívneho postupu súdu každým rokom prieťahov narastajú. V dôsledku nečinnosti súdu, ako aj v dôsledku úkonov vykazujúcich znaky neefektívneho postupu súdu došlo k stavu, že sťažovateľka od roku 1999 nemá v rukách konečné rozhodnutie v danej právnej veci, t.j. jedná sa tu o neakceptovateľné dlhý stav právnej neistoty.“.

4. Na základe už uvedeného sťažovateľka v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej v bode 1 označených základných práv postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach. Sťažovateľka sa zároveň domáha, aby ústavný súd prikázal v napadnutom konaní krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov. Okrem toho sa sťažovateľka domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 19 000 € a náhrady trov konania v sume 325,42 €.

II.

Procesný postup ústavného súdu, vyjadrenie odporcu k ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľky

5. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola predbežne prerokovaná a uznesením č. k. IV. ÚS 17/2020-11 z 22. januára 2020 bola prijatá na ďalšie konanie v prípade v bode 1 označených základných práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní a vo vzťahu k napadnutému konaniu krajského súdu bola ústavná sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Zároveň ústavný súd považoval za zjavne neopodstatnený návrh sťažovateľky, aby prikázal krajskému súdu, aby v napadnutom (už skončenom) konaní konal bez zbytočných prietahov.

6. Na základe výzvy ústavného súdu sa k priebehu napadnutého konania okresného súdu vyjadrila podpredsedníčka okresného súdu podaním sp. zn. Spr. 12/2020 z 18. februára 2020. Vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 21. februára 2020 podpredsedníčka okresného súdu po krátkom chronologickom opise napadnutého konania uviedla tieto skutočnosti:

„1/ k skutkovej a právnej zložitosti sporu: Predmet konania je vec patriaca do štandardnej agendy všeobecných súdov. Vec skutkovo priemerne zložitá.

2/ k jednotlivým procesným úkonom: Súd vo veci dvakrát meritórne rozhodol. Obidva rozsudky boli napadnuté odvolaním. Mám za to, že nie je nutné sa k jednotlivým procesným úkonom vyjadrovať.

3/ k prekážkam postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, resp. § 61 a nasl. CSP: Neboli zistené.

4/ k prietahom, ktoré spôsobil sťažovateľ: Čiastočne prietahy vznikali problémovým doručovaním, nakoľko žalovaná 2/ má hlásený pobyt bezdomovca. Strany sporu sa tiež opakovane nedostavovali na pojednávanie. Čo sťažovalo riadne prejednanie veci.

5/ k prietahom spôsobeným súdom: Obsah spisu hovorí sám za seba, pričom je nutné zdôrazniť, že konanie trvá bezmála 21 rokov, čo nie je ani primerané a ani štandardné.

6/ iné okolnosti majúce vplyv na prietahy v konaní: Neuvádzam.“

7. Právny zástupca sťažovateľky nereagoval na vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu.

8. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v tejto veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základných práv uvedených v bode 1.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

13. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

16. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

17. Základnou povinnosťou všeobecného súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť okresného súdu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo

najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý nahradil Občiansky súdny poriadok a ktorý v čl. 17 upravuje zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priesťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

19. Pokiaľ ide o kritérium právnej a skutkovej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o náhradu škody tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, a preto ústavný súd nepovažuje prerokúvanú vec za právne zložitú. Vzhľadom na potrebu znaleckého dokazovania možno považovať prerokúvanú vec po skutkovej stránke za zložitejšiu, pričom na túto skutočnosť ústavný súd nemohol neprihliadnuť pri určení výšky finančného zadosťučinenia. Zároveň ústavný súd konštatuje, že ani prípadná právna a skutková zložitosť veci nemôže žiadnym spôsobom ospravedlniť doterajšiu dĺžku rozhodovania okresného súdu vo veci samej, ktorá nie je právoplatne skončená ani po viac ako 20 rokoch od podania žaloby.

20. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred všeobecným súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nenamietala konkrétne správanie s'ťažovateľky a iba všeobecne konštatovala, že účastníci konania sa nezúčastňovali nariadených pojednávanií. Z obsahu vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že s'ťažovateľka sa nezúčastnila na 7 z nariadených pojednávanií (16. mája 2002, 5. septembra 2002, 24. októbra 2002, 10. decembra 2002, 7. augusta 2003, 3. októbra 2012 a 3. septembra 2014). Ďalej sa s'ťažovateľka nezúčastnila ani pojednávania, ktoré sa konalo 18. marca 2003, ale svoju neprítomnosť ospravedlnila zo zdravotných dôvodov. Túto skutočnosť ústavný súd tiež zohľadnil pri určení výšky finančného zadost'učinenia. Okrem toho ústavný súd nezistil iné skutočnosti, ktoré by signalizovali nevykonanie okresným súdom alebo zákonom určených procesných úkonov či neposkytnutie potrebnej súčinnosti zo strany s'ťažovateľky ako účastníka konania.

21. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv s'ťažovateľky, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu v bode 1 uvedených základných práv, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek tomu, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

22. Ústavný súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že napadnuté konanie okresného súdu nie je právoplatne skončené ani po viac ako 20 rokoch od jeho začatia. Súdne konanie, ktoré trvá tak dlho ako v tomto prípade, možno už len na základe dĺžky jeho trvania považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nevymedzoval konkrétne časové úseky nečinnosti okresného súdu ani nepovažoval za potrebné osobitne opisovať jeho neefektívnu alebo nesústredenú činnosť v napadnutom konaní. Je zrejmé, že okresný súd nezvolil v napadnutom konaní taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľka stále nachádza. Iba rýchla ochrana subjektívnych práv môže byť dostatočne spravodlivá a účinná, šetriaca náklady nielen

účastníkov konania, ale aj samotného súdu a pôsobí aj preventívno-výchovne či stabilizujúco a dôveryhodne na ostatných občanov.

23. Ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní okresný súd meritórne rozhodol rozsudkom z 3. septembra 2014, t. j. po viac ako 15 rokoch od začatia napadnutého konania. Rozsudok bol zrušený uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 667/2014 z 29. septembra 2017. Okresný súd vyhlásil 11. septembra 2018 ďalší rozsudok, proti ktorému boli podané odvolania, ale krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 110/2019 o nich dosiaľ nerozhodol.

24. Ústavný súd tiež pripomína, že nálezmi sp. zn. III. ÚS 33/2012 zo 6. marca 2012 a sp. zn. III. ÚS 362/2014 z 9. septembra 2014 (ústavné sťažnosti podal ██████████, žalobca v posudzovanej veci) už právoplatne rozhodol, že postupom okresného súdu v tom istom napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zároveň bolo okresnému súdu prikázané, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov. Napriek dvom nálezom ústavného súdu vykazoval postup okresného súdu aj naďalej zbytočné prietahy.

V.

Záver

K bodu 1 výrokovvej časti nálezu

25. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že doterajšia celková dĺžka napadnutého konania okresného súdu je z ústavného hľadiska celkom zjavne neakceptovateľná. Postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K bodu 2 výrokovvej časti nálezu

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

28. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

29. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

30. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 19 000 € z dôvodu, že *„predmetné prietahy spôsobujú sťažovateľke 19 rokov stav právnej neistoty a zároveň aj zvýšené výdavky na právne zastúpenie.“*

31. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). V tomto prípade podľa názoru ústavného

súdu prichádzalo do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia. Pri jeho určení ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Ústavný súd zohľadnil konkrétne okolnosti posudzovanej veci, a to na jednej strane najmä zjavne neprimeranú dĺžku napadnutého konania okresného súdu a na druhej strane aj povahu práv sťažovateľky a rozsah, v akom boli porušené, ale aj predmet konania a jeho význam pre sťažovateľku. Na základe komplexného posúdenia spomínaných kritérií dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia v sume 4 500 €.

33. Ústavný súd preto nevyhovel časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadost'učinenie nad ústavným súdom priznanú sumu 4 500 €, a preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

K bodu 3 výrokovej časti nálezu

34. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

35. Pri výpočte trov konania sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

36. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2018 v sume 153,50 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2017, ktorá bola vo výške 921 €). Sadzba za náhradu

hotových výdavkov (režijný paušál) za každý priznaný úkon právnej služby vykonaný v roku 2018 je v sume 9,21 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky).

37. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom v celkovej sume 325,42 €, a to za 2 úkony právnej pomoci vykonané v roku 2018, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientkou [§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky], písomné podanie ústavnej sťažnosti [§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky], a dvakrát paušálnu náhradu hotových výdavkov v roku 2018.

38. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet advokáta sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

VI.

39. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu